

A woman with long, wavy brown hair, seen from behind, wearing a strapless, floor-length blue gown. She is standing in a grand, ornate ballroom with a polished wooden floor and numerous large, crystal chandeliers hanging from the ceiling. The room is filled with golden statues and decorative elements, creating a luxurious and opulent atmosphere.

Zmizení Astrid Bricardové

Natasha Lesterová

Autorka bestselleru *Skříň plná Diora*

Přeložila Kateřina Harrison Lipenská

Obraz v zrcadlech se znovu promění. Teď se v nich odráží nejen jeho vyděšená tvář, ale i hromádka na podlaze u jedné ze soch. Najednou se mu rozbuší srdce, protože vidí, že tu hromádku tvoří nádherné, ale zmuchlané bílé pouzdrové šaty, které viděl včera Astrid šít, šaty, o nichž byl přesvědčen, že jí konečně přinesou potlesk a uznání, jaké si zaslouží.

Proč se hlavní kus Astridiny kolekce povaluje na podlaze Zrcadlového sálu?

Nohy nesou Hawka vpřed. Než si šatů všimne někdo další, je v polovině cesty přes rozlehlý třpytivý sál.

Ve třech čtvrtinách si všimne, že hedvábí barví karmínová, syrově rudá šerpa.

Nohy se zastaví. Hlava se otočí. Ale zrcadla všude kolem něj zdvojnásobují, ztrojnásobují a zčtyřnásobují hrůzu těch šatů, až hlasitě zakleje a ozvěna poskakuje sem a tam, jako by chtěla rozbít všechno to zpropadené sklo dřív, než to udělá jeho pěst.

Protože jestli rudou barvou Astridiny šaty obarvila krev, znamená to, že Astrid je buď mrtvá, nebo ztracená – a on tím pádem také.

„Tato kniha je odvážná, drzá a nádherná, stejně jako tři ženy, které ji vyprávějí. Věty Natashy Lesterové kloužou po papíře a já se od nich nemohla odtrhnout.“

– Kerri Maherová, autorka knihy
Američanka v Paříži

„Toto je asi jedna z nejlepších knih, co jsem kdy četla. Pro mě měla všechno, poutavý příběh prolínající se ve dvou časových rovinách, postupné odhalování rodinných tajemství, historické pozadí událostí spojených s druhou světovou válkou, a navíc zajímavé a okouzující prostředí vzkvétajícího vysokého krejčovství, tedy haute couture.“

– čtenářská recenze knihy
Pařížská švadlena, Databáze knih

NATASHA LESTEROVÁ

ZMIZENÍ
ASTRID BRICARDOVÉ

Přeložila Kateřina Harrison Lipenská

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

The Disappearance of Astrid Bricard © Natasha Lester 2023

First published in Australia and New Zealand in 2023

by Hachette Australia (an imprint of Hachette Australia Pty Limited)

Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-840-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-839-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-308-7 (print)

*Všem ženám, z nichž nějaký muž někdy udělal
někoho menšího, než kým ve skutečnosti jsou.*

*A Lesterovým, hlavně Dicku Lesterovi, který na oslavu
svých osmdesátých narozenin pro svou početnou rodinu
pronajal zámek v údolí Loiry. Přísahám,
že nikdo z fiktivní rodiny v této knize není inspirován
žádným z mých příbuzných. Naštěstí jste všichni
příliš vyrovnaní a málo dramatictí,
než abyste se mohli stát postavou příběhu –
a to říkám s láskou a vděčností.*

Astrid Bricardová nebyla jen modelka. Stejně tak nebyla jen návrhářka ani jen celebrita. Nedá se vyjádřit, kým vlastně byla. Lze říct jen tolik, že jestli se nějaký člověk někdy stal symbolem určité éry, Astrid Bricardové patřila sedmdesátá léta. Tehdy byla múzou a mýtem a dnes je největší módní záhadou všech dob. Co se stalo s Astrid Bricardovou? To je otázka skoro tak slavná jako stříbrné šaty, které pro ni vytvořil Hawk Jones.

– *Vogue*, vydání „Módní legendy“, 2010

Prolog

VERSAILLESKÝ PALÁC, FRANCIE, 28. LISTOPADU 1973

Zrcadlový sál ve Versailleském paláci působí na smysly stejně ohromujícím dojmem jako noční klub Electric Circus na Manhattanu, pomyslí si Hawk, když vejde na galerii ve společnosti čtyř dalších mužů. Atmosféru diskotéky vytváří kapely jako Velvet Underground, které hrají tak hlasitě, že hudba působí jako další tepající srdce, polykací ohně, kteří hltají plameny jako bonbóny, a světelná show odehrávající se na stěnách potažených plátnem, takže člověku připadá, že se stěny místnosti propadají dovnitř, a po chvílce zase, že se sám naklání. Zdejší výstřednost je ovšem jiného druhu, má podobu tolika zrcadel, že se před nimi není kam schovat. Hawk se v nich vidí ze všech stran, v tisíci odrazů pod malovanými stropy připomínajícími katedrálu, které ve vás vyvolávají pocit viny, i když jste neudělali nic špatného.

Na jednu znepokojivou vteřinu si Hawk pomyslí, jestli přesně takhle to nedopadne – nakonec zvítězí přesvědčení, že právě díky historii dosahuje francouzská móda svých výšin, nedosažitelných šesti americkými návrháři, kteří se pokouší ukázat, že dnešní módě vládnou šaty, ve kterých

můžete trsat na Rolling Stones. Kéž už by přišla Astrid a dokázala, že je to pravda. Ale kde je?

Podívá se na Billa Blasse, jako vždy zahaleného v tvídě a tabáku. Vedle něj stojí Oscar de la Renta halící se do důstojné černé, Stephen Burrows do své naivity a Halston do sebeobdivu. Hawk ví, že nemá smysl se nikoho z nich ptát, jestli Astrid neviděli.

„*Allons-y!*“ houkne pohrdavě jejich francouzský průvodce na znamení, že by mnohem raději doprovázel Yvese Saint Laurenta a zbytek francouzského týmu, který podle všech vypráví Američany tak, že nadělá cáry nejen z jejich šatů, ale i kůže.

Popravdě řečeno, někdy si to myslí i Hawk.

Vtom vejde Hubert de Givenchy – muž, kterému Hawk ještě před šesti lety nedokázal přijít na jméno, ale od té doby s ním už několikrát mluvil – a jeho pochybnosti se prohloubí. V elegantním obleku a kravatě působí naprosto francouzsky, i vrásky v jeho tváři vypadají, jako by je vyšila precizní švadlena. Hawk si málem začne z nervozity tahat za rukávy svého oblíbeného šedého svetru, ale vzpomene si, že je mu osmadvacet let a že si své místo tady zasloužil, což možná jen dokazuje, že v Americe je návrhářů jako šafránu.

Znovu zapátrá pohledem po Astrid, ale sál zrcadlí jen jeho rozrušení. Navzdory všemu musí Američané dnes večer vyhrát. Jinak Hawk a Astrid nikdy nebudou spolu – a tu myšlenku si nechtěl ani připustit, natož aby se na ni chtěl dívat ve všech těch zatracených zrcadlech.

Seber se.

Přejede si rukou po čelisti porostlé strništěm a připomene si, že Hawk Jones je muž, kterého časopis *Life* označil za nejlepšího módního návrháře celé Ameriky.

„*Bonjour.*“ Givenchy je pozdraví podáním ruky, gentleman jako vždy. „Přeji vám dnes večer hodně štěstí.“

Halston, který je gentleman asi tolik, jako je Hawk konzervativec, zamumlá: „Samolibý kretén,“ a Hawk vidí, jak se

Blassovi a de la Rentovi ulevilo, že se Halston aspoň tentokrát nevyjádřil příliš vulgárně.

A pak zrcadla ukáží Hawkovi ještě o něco tvrdší realitu. Tým amerických návrhářů, což je ve skutečnosti jen shluk rozhádaných eg vyslaných společně na přehlídku, které se účastní všichni od monacké kněžny Grace po vévodkyni z Windsoru a k tomu zástupci všech evropských i amerických novin a časopisů. Tak se stalo, že se ocitli ve Versailleském paláci, kde se chystají bojovat za to, aby se jejich země stala světovým centrem módy, přestože členové pětice spolu sotva mluví a za úspěch se považuje, když Halston nikoho z plných plic nepošle do háje.

A na tom závisí veškeré Hawkovo štěstí.

Obraz v zrcadlech se znovu promění. Teď se v nich odráží nejen jeho vyděšená tvář, ale i hromádka na podlaze u jedné ze soch. Najednou se mu rozbuší srdce, protože vidí, že tu hromádku tvoří nádherné, ale zmuchlané bílé pouzdrové šaty, které viděl včera Astrid šít, šaty, o nichž byl přesvědčen, že jí konečně přinesou potlesk a uznání, jaké si zaslouží.

Proč se sakra hlavní kus Astridiny kolekce povaluje na podlaze Zrcadlového sálu?

Nohy nesou Hawka vpřed. Než si šatů všimne někdo další, je v polovině cesty přes rozlehlý třpytivý sál.

Ve třech čtvrtinách si všimne, že hedvábí barví karmínová, syrově rudá šerpa.

Nohy se zastaví. Hlava se otočí. Ale zrcadla všude kolem něj zdvojnásobují, ztrojnásobují a zčtyřnásobují hrůzu těch šatů, až hlasitě zakleje a ozvěna poskakuje sem a tam, jako by chtěla rozbít všechno to zpropadené sklo dřív, než to udělá jeho pěst.

Protože jestli rudou barvou Astridiny šaty obarvila krev, znamená to, že Astrid je buď mrtvá, nebo ztracená – a on tím pádem také.

PRVNÍ DĚJSTVÍ

Začátek legendy

Jedna

Astrid Bricardová a Hawk Jones

NEW YORK CITY, LEDEN 1970

*A*strid Bricardová stojí před vitrínou, obličej téměř přitisknutý na sklo, ústa, tváře a dokonce i pihy vytvarované do úsměvu, který čekal na vysvobození celý život. Je jí sice čtyřiadvacet let, ale skutečný život začíná teprve teď, a objímat vitrínu v archivu návrhářské školy jí připadá jako nejlepší způsob, jak to oslavit. Nakloní se ještě blíže, až narazí nosem do skla, které ji dělí od šatů.

Většina lidí by viděla kousek z 50. let z dílny Claire McCardellové. Astrid však vnímá génia vláken. U zrodu každého oděvu je totiž jedno jediné vlákno. Ani ne nit, ještě ne. Vlákna, která se čistí, mykají, češou, pak se navinou a tkají. Kouzlo, kterým vznikají látky z damašku a tvídu, z kreponu a sametu.

„Ty ses do těch šatů teda zakoukala.“

Astrid vyjekne. Za sklem stojí muž s úsměvem na rtech, zřejmě má dojem, že právě pronesl celkem slušnou balící hlášku. Vypadá dobře takovým tím samozřejmým způsobem, takže ji napadne, že kdysi dávno nejspíš nosil korunku krále plesu.

„Minimálně v nich hodlám přinést na Manhattan trochu originality, což se tobě moc nedaří,“ opáčí.

Zasměje se a konečně se podívá na šaty místo na ni. Pocítí zvláštní potěšení, když se zaměří na jejich nejdokonalejší prvek – šerpu, která kříží jedno ňadro, obepíná krk a pak vede dolů přes hrudník a zavazuje se na boku.

„Přemýšlela jsem, že kdybych si je vzala na sebe,“ řekne s očima upřenýma na uzel šerpy, „stačilo by za tu mašli jednou zatáhnout a celé by to spadlo. Možná bych se v nich cítila...“ Odmlčí se. Stuha je pojícím prvkem šatů, jediné, co je drží pohromadě, a zároveň to, co může být jejich zkárou. „Cítila bych se silná,“ dopoví.

Ten muž si nedokáže představit, jaký pocit by to pro ženu byl – připadat si skutečně silná. Ale přesně o tom Astrid sní a úsměv, který se jí usadí na tváři, když odchází, je pro ni opora a síla zároveň, ale ne její zkáza.

„Co to máš na sobě?“ zeptá se ten den po vyučování Astrid vysoká dívka, ještě o něco vyšší díky hustému afru.

Astrid sjede pohledem dolů. „Sako, které chtěl táta vyhodit.“

Dívka si odfrkne. „Pánské sako. Jen pánské sako. Nic víc.“

„No, ještě mám spodní prádlo, ale to mi budeš muset věřit.“ Astrid se zašklebí a dívka se zachichotá.

„Já jsem Velvet. Pojď se najíst. Ale nejdřív... Grahame!“ křikne, načež příběhne nějaký muž. „Našla jsem nám další kámošku. Tohle je...“

„Astrid,“ řekne, když společně vyjdou na východní Čtyřiapadesátou ulici.

„S Velvet jsme se seznámili před pár lety ve večerní škole,“ poví jí Graham. „Dva lidi, kteří nedokončili střední a jejich rodiče nechtěli, aby šli studovat módu.“ Usměje se, ale Astrid ví, že za těmi slovy se skrývá spousta věcí, které nejsou veselé.

„Moji rodiče taky nechtějí, abych tu byla,“ řekne, když za-
bočí k bistru.

„Vidíš? Věděla jsem, že se k nám bude hodit,“ míní Velvet.
„Vydědenci musí táhnout za jeden provaz.“

Ke stolu přijde servírka. Astrid a Graham si objednají, ale
než stihne něco říct Velvet, žena se otočí k odchodu.

„Dám si ještě hamburger a hranolky,“ zavolá za ní Gra-
ham. „A ještě jednu limonádu.“

„Díky,“ hlesne Velvet směrem ke Grahamovi, menší
a o něco méně rozšafná než před pěti vteřinami, kdy se jí
servírka rozhodla ignorovat a pak se na ni ani nepodívala,
když připisovala jídlo na účet.

Velvet si zapálí cigaretu a vyfoukne kouř. „Na tohle si buď
zvykneš, nebo se budeš muset kamarádit s někým víc bílým,“
prohodí k Astrid.

A Astrid ví, že se sice někdy cítí jako vyděděnc, ale jako
běložka z Long Islandu je propletená se životem, zatímco
Velvet se ho drží za pár uvolněných nitek. Ale její pohled
dává jasně najevo, že jestli se Astrid zkusí omluvit za něco,
co upřímně řečeno nikdy nedokáže doopravdy pochopit,
Velvet odejde.

A tak Astrid štouchne do Grahama. „Však jo. Tenhle je
bílý jako šaty, co jsem měla na biřmování.“

„Chceš říct, žeš tam nešla v saku?“ zeptá se Velvet a po
tváři se jí znovu rozlije úsměv.

Přinesou jídlo a Graham se zeptá: „Proč tví rodiče ne-
chtějí, abys studovala módu?“

Astrid mu to vysvětluje mezi sousty makaronů se sýrem.
„Táta je právník a chce, abych si vzala jednoho z jeho mlad-
ších partnerů.“

Velvet a Graham se ušklíbnou.

„Přesně. Jenže...“ ukáže na sako, uhlazené blond vlasy
střížené na mikádo sahající těsně pod bradu v protikladu
k dlouhým vlasům, které jsou teď všudypřítomným trendem,

styl, který je pro ni naprosto typický. „Právníci se mě bojí. Módní návrhářství je to jediné, co jsem kdy chtěla dělat.“

Má na jazyku tolik slov, až se snaží navzájem předbíhat. Na to není zvyklá – většinou mluvili mladší partneři, které táta zval k nim domů na večere. Po večeři ji brávali na projížďky a ona je navzdory naléhání, aby si zajeli na nějaké klidné místečko, vždycky nasměrovala na hlavní ulici. Pak na semaforu vyskočila a šla do baru, díky čemuž si vysloužila ne zrovna dobrou pověst. Mladíci, kteří chtěli odvézt dívku na klidné místečko, aby si procvičili jazyk, ovšem ne mluvením, ti nikoho nepohoršovali, jejich pověst zůstala neposkvřená. Všichni pomlouvali Astrid, která se divně oblékala, po nocích se poflakovala po barech a vůbec se nezajímala o právníky.

„Já jsem taky nikdy nechtěla dělat nic jinýho,“ přidá se Velvet a horečně přikyvuje.

„Měla by jít bydlet k nám,“ řekne Graham Velvet, která se zasměje.

„Asi by nechtěla matraci na podlaze v pidibytě v Chelsea.“

„Matrace na podlaze je asi tak to jediné, co si můžu dovolit,“ odpoví Astrid téměř prosebně. „Nemůžu věčně dojíždět od rodičů z Long Islandu. Potřebuju, aby uvěřili, že z toho přání stát se módní návrhářkou nevyrostu, že to není totéž, jako když jsem v dětství jedla párky s arašídovým máslem.“

„Fuj!“ vypískne Velvet.

Astrid se ušklíbne. Dalo jí to čtyřicet let přemlouvání, které vyvrcholilo slibem otci, že se zapíše na nějaký humanitní obor na univerzitě Hofstra, jak se na dámu sluší. Doufal, že ji univerzita přiměje, aby se rozhodla pro manželství. Ona místo toho studium dokončila. Což znamenalo, že i on musel dodržet svou část dohody – že může jít na Parsons, pokud si školu sama zaplatí. Posledních šest měsíců pracovala na portfoliu, které jí vyneslo prestižní stipendium, takže

rok a půl po začátku kurzu mohla nastoupit. A teď má dva kamarády a bydlení.

Život je boží.

Hawk odloží batoh u dveří bytu na Park Avenue, vejde do kuchyně a políbí mámu na tvář.

Prohrábne mu rukou vlasy.

„Bacha,“ napomene ji žertem, vezme si z lednice limonádu, ale pořád myslí na tu dívku z Parsons. Do archivu si šel pro inspiraci, potřebuje udělat něco nového do svého obchodu, ale nedaří se mu nakreslit nic pořádného. A našel tam ji, oblečenou jen v přiléhavém saku, s pohledem upřeným na šaty, oči přimhouřené, tělesné křivky zdůrazněné způsobem, který je dnes už passé – jedinou dívku v New Yorku, která nezhodila podprsenku. Jeho ruka najednou zoufale zatoužila nakreslit jí na tělo šaty tak, aby to vypadalo, že z něj někdo to spodní prádlo z šedesátých let strhal.

Zamrká, síla té vzpomínky ho zaskočí. „Dneska jsem potkal jednu holku,“ řekne.

„To je mi novinka,“ zavtipkuje jeho máma a pak nadzvedne obočí. „Aha. Odpálkovala tě. Nebo,“ usměje se zasněně, „jsi právě zažil *coup de foudre*.“

„Co kdyby to bylo obojí?“ zeptá se s vážností, jakou v reakci na máminy špatně vyslovované francouzské fráze a představy o lásce na první pohled ještě nikdy nepoužil.

Meredith Jonesová si sedne, vytáhne cigaretu a řekne: „*Coup de foudre* taky znamená blesk. Jediný jasný záblesk a po něm zůstane zase jen nudná šedá obloha. Možná, že kdybys ji uviděl znovu, přesně tak by působila a ty by ses divil, jaký světelný trik tě přiměl si myslet, že je v ní něco víc.“

Ale on si nechce představovat, že by dívka, jež si myslí, že šaty, které by z ní mohly spadnout, jí dodají sílu, mohla při druhém setkání působit nevýrazně.